

TRANSICIONS

Aurelio Beltrán

La travessia del desert del PVCIT

El passat setembre, el Pla Valencià de Ciència i Tecnologia féu dos anys. Encara que no es tracte d'una efemèride digna de massa fast, potser no és sobrer de recordar que la criatura —nascuda per a la “planificació, promoció, coordinació, aplicació, gestió i seguiment de les polítiques científica i tecnològica del Govern Valencià i la seua connexió amb la política educativa”— continua, la qual cosa no és poc.

El seu esdevenir es preveia atzarós. D'alguna manera ho presagiaven les paraules d'Enrique Villarreal —qui fou el primer comissari del PVCIT— amb motiu de la seua presentació en societat: “aquest exercici de 1995 ha de considerar-se com un període de transició... on és essencial normalitzar la plena coordinació de les actuacions en matèria de R+D dels diversos departaments de l'Administració autonòmica” (...) i (...) “establir una perfecta articulació dels mecanismes de les polítiques esmentades amb els que ha desenvolupat l'Administració de l'Estat”.

Però la transició del 95 es va truncar i, després del democràtic relleu d'inquilins al Palau de la Plaça de Manises, resultà quasi “normal” que a la prevista transició del 95 seguís la del 96.

Aquesta segona transició del PVCIT fou plena de llums i d'ombres. Hi hagué llums, en primer lloc, per totes aquelles coses que no foren ruptura en el relleu en aquesta matèria; més enllà dels conseqüents canvis de persones, no es va paraitzar cap programa. I, en segon lloc, hi hagué ombres perquè s'hi donaren algunes inèrcies i perquè uns precipitats pressupostos comportaren una minva global del 19% dels fons per a “Investigació Científica i Tècnica”, però també —i el que sembla més important— perquè tampoc no s'ha detectat durant el 96 cap símptoma de progrés en la necessària “coordinació d'actuacions”. A més, si d'una banda no es derogà la “fe de baptisme” del PVCIT (el Decret 10/1995, de 10 de gener), d'una altra, tot el que hi era provisional continuà transitori;

el consultiu Consell de Política Científica i Tecnològica sembla que ha travessat el 96 com una transitòria fantasmagoria i la “decretada” estructura de gestió brilla per la seua absència, tot posant llasts a reconeguts esforços. I, tanmateix, tot té la seua lògica. La transició del 96 fou altra que la prevista del 95; altres urgències són legítimes i un any, tots ho sabem, no és res. Encara que alguns pensem que s'ha perdut en mal moment.

Però el PVCIT continua i la transició al 97 de segur que serà una altra cosa. La del 97 no és d'ací, però no és fàcil que se sostraga a la de Madrid del 96, amb les llums i les ombres de la qual també ha de “coordinar-se”. Però, tornant ací, de moment l'avantprojecte de la Llei de Pressupostos de 1997 consigna en els apartats del PVCIT 3.050 MPTA davant els 2.850 MPTA dels pressupostos inicials de 1996, la qual cosa no està gens malament per a uns Pressupostos com els que s'estan executant. Aquesta xifra ens aproxima una mica més als 3.526 MPTA de 1995 i, sobre-

tot, obre una porta a possibles esperances. Perquè, malgrat que no resulte fàcil articular en la pràctica un nou programa de “reinserció (*sic*) de doctors i tecnòlegs” (un programa “car” que, en principi, gravita al voltant d'una línia amb la mateixa dotació que en el 96), totes dues qüestions són mostres de la sensibilitat dels actuals responsables del PVCIT davant problemes sempre apressants. D'això a reprendre el pols del Pla —o donar-li una nova empremta— ja resta menys i, a més, és només qüestió de voluntat no de pressupostos (encara que, *a priori*, aquests continuen sense “coordinar-se”). I aquesta voluntat, la que es reflecteix en establir ja (DOGV 29/11/96) una permanent de la Comissió Gestora i un nou Consell de Política Científica i Tecnològica, estem segurs que es reflectirà positivament en l'anunciada revisió del Pla Pluriannual per al Finançament del Sistema Públic Universitari Valencià.

«AL PVCIT TOT EL QUE HI ERA
PROVISIONAL
CONTINUÀ TRANSITORI»

